

Miquel Abras: «He tornat a la faceta inicial d'escoltar i tocar música rockera»

El músic presentarà els seus últims dos discos en un concert a la sala Luz de Gas el proper 7 de febrer

Miquel Abras | Arxiu u98 Music

El cantant bisbalenc ha llançat dos nous discos al mercat amb un sol dia de diferència i sense previ avís. El pop sofisticat de **Miquel Abras** és present a *Punt de partida* (U98 Music, 2018) i la seva ànima rockera i política a *Punt de no retorn* (U98 Music, 2018). Ara ja es prepara pel concert del 7 de febrer a la sala Luz de Gas de Barcelona i per això, recuperem l'entrevista que li vam fer a la revista *Enderrock* del mes de desembre de 2018.

Hauríem de fer dues entrevistes, una per a cada disc, o els hem d'entendre com un conjunt?

Tot va sorgir perquè vaig compondre moltes cançons i quan les estàvem arrançant al local d'assaig, el bateria Toni Molina i el baixista Carles Ramió em van dir que havíem de gravar un disc rocker, diferent del que havia fet fins ara, amb rock de guitarres i distorsió a l'estil de **Foo Fighters** o **Green Day**. Un disc amb canya! Jo no ho veia clar, perquè també hi havia altres cançons acústiques, orgàniques o que parlen molt de la natura. Era una situació estranya, i quan vaig arribar a casa vaig pensar: "Per què he de triar? Per què no gravar i publicar dos discos, ara que tinc un segell propi". La idea semblava una bogeria però s'ha fet realitat.

Umpah-Pah també va treure dos discos alhora -*Bordell* (BMG-Ariola, 1994) i *Triquiñuelas al óleo* (BMG-Ariola, 1994)-, però tu els has editat amb un dia de diferència. Per què ho has volgut així?

La primera vegada que ho vaig veure va ser **Bruce Springsteen**, que també va llançar dos àlbums a la vegada, però separats. Els seus no tenien cap connexió, però en els meus hi ha frases de *Punt de partida* que es refereixen al disc *Punt de no retorn*. Les portades també estan vinculades. *Punt de no retorn* és un rèptil dins una cova i més fosc, i amb l'altre arriba l'explosió, com una au fènix... A més, hi ha un tema que diu que d'un punt de no retorn sempre en neix un nou punt de partida. És com un carpe diem, el que he dit sempre en moltes de les meves cançons.

Com ha estat el doble procés creatiu?

Vaig escriure totes les cançons a casa amb la guitarra, i les hem assajades al local amb la banda. Realment era una bogeria voler gravar dos discos amb els mateixos músics, perquè són moltes cançons, i més si volia presentar dos repertoris que estiguessin bé, que t'agradin i que agradin. Per fer-ho possible vam gravar *Punt de no retorn* amb la banda, tocant tots alhora. En canvi, *Punt de partida* ha estat produït per **Albert Solà**, un músic jove de 26 anys, de Sant Cugat del Vallès, que m'agrada molt i que ha fet una feina brutal en el disc. Li vaig passar les cançons i ell va gravar tots els instruments, pianos, loops, guitarres... Jo només hi vaig posar la veu i Carles Ramió el baix. Per això s'han pogut fer dos discos totalment diferents. L'un és molt fosc, té molta canya, i l'altre és molt més elegant, té un toc més actual.

A diferència de *Punt de no retorn*, a *Punt de partida* parles de l'amor i et mostres místic.

Això demostra que realment havien de ser dos discos molt diferents! Tenia cançons extremes escrites des de la mala llet i altres des del relax i la tranquil·litat, amb molt de karma... Em van sortir cançons com "Fills del mar", que parla de la mort però des d'una visió positiva. No formo part de cap associació espiritual, però porto uns anys molt bons, em sento en calma, i a mesura que em faig gran m'interessen altres coses. Valoro el temps més que mai. En aquest disc hi ha cançons com "Arbres", que em feia il·lusió de gravar per la conya amb el meu cognom, tot i que realment és més que una cançó perquè m'imagino que soc un arbre plantat a l'Empordà. La lletra és una metàfora dels prejudicis, com un arbre que et dona força i que és com un refugi.

Per contra, a *Punt de no retorn* utilitzes el rock per defensar els ideals polítics i també els musicals ("Em nego a dir que el rock ha mort").

Feia molts anys que volia fer una cançó com aquesta. Quan era jove m'identificava amb la idea del "Rock is not dead", el rock no ha mort! Potser actualment a Catalunya no és tan evident, però si et fixes en els països anglosaxons els artistes més populars són bandes de rock...I quan actuen aquí també ho peten, el rock està més viu que mai. És una queixa davant de tanta música enllaunada i sobretot del reggaeton i altres històries. Fins i tot jo, que tinc 41 anys, he tornat a la faceta inicial d'escoltar i tocar música rockera.